

Odborná komunita konferencie sa zaoberá príslušnými odbornými problémami v takmer takom istom vecnom rozsahu ako na prvej konferencii. Ako technik som z takého nepokroku v odstraňovaní problémov znechutený. Pripada mi to tak, ako keby sme 40 000 rokov riešili princíp kolesa...

V čom potom spočíva odborný posun k pozitívam? V oboznamovaní sa nových prichádzajúcich generácií so starými problémami?

Registrujem pokrok vo vzniku a nápaditosti v napomáhaní riešeniam problémov rôznymi neformálnymi inštitúciami (Občianskymi združeniami), ktoré sa prezentovali na konferencii.

Je to ďalší dôkaz, že problémy by boli riešiteľné vecne (nie št. inštitúciami), keby problémom štátne orgány (legislatíva) venovali patričnú pozornosť (umožniť systemove zmeny, riešenia, napr. navrhovaný princíp Rodinných rád alebo pod.).

Deti a ich rodičia včítane schopnej a poctivej minikomunity psychologov však sú nedostatočnou silou na to, aby molocha štátnych inštitúcií a práva k riešeniu primeli.

Ak nič iné, prosím zapamätajte si autorov apel na záver:

Nič horšie svojim deťom nemôžeme do ich vlastného párového života dať... budúcim zakladateľom nových rodín... ako keď ich zbavíme možnosti vybudovania si vlastného nedeformovaného softvéru vpečatovaním, "zažívaním všetkými zmyslami"... prirodzenej (pozitívnej i negatívnej)... KONFRONTÁCIE MUŽA A ŽENY V RODINE (vztahove aj podpriemernej).

Je úplne jedno, či sa táto nenapraviteľná deformácia koná pod záštitou matky, alebo otca, alebo pri zverení striedavom... či za iných okolností (napr. štát)... ktorými "riešeniami" by chcel niekto rodinu "hodnotne" suplovať...

To všetko NEFUNGUJE ani približne tak, ako priemerná a navonok možno zlá rodina...